Predikan i Sankt Lars kyrka söndagen den 12 nov 2017
Det är den 22a söndagen i trefaldighet och temat är ”Frälsningen”, det är också ”Fars dag”

Predikant: Annika Vårblom Sandström och budskapet i dag är

Att det händer hela tiden nya saker i vår egna ”lilla värld” och i ”den stora världen”. Vi lever därför att Gud vill det och välsignar oss till det. Vi får be ”*Gud du som lät mig födas, hjälp mig nu att leva*”. I denna bön, sätts Kristus i fokus. Våra inre ”seglen sätts för andens vind”.

Dagens text är från Johannes evangelium 12:35-43

Jesus svarade: ”Ännu en kort tid är ljuset bland er. Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte övervinner er. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går. Tro på ljuset medan ni har ljuset, så att ni blir ljusets söner.” När Jesus hade sagt detta lämnade han dem och var försvunnen. Trots att han hade gjort så många tecken inför dem trodde de inte på honom, ty profeten Jesajas ord skulle uppfyllas: *Herre, vem har trott på det vi fick höra, och för vem har Herrens makt uppenbarats?* De kunde inte tro, ty Jesaja säger också: *Han har förblindat deras ögon och förstockat deras hjärtan, så att de inte kan se med sina ögon och förstå med sitt hjärta och omvända sig och bli botade av mig.* Detta sade Jesaja därför att han såg hans härlighet, och det var om honom han talade. Ändå kom också många i rådet till tro på Jesus, men med tanke på fariséerna ville de inte erkänna det för att inte bli uteslutna ur synagogan. De älskade äran från människor högre än äran från Gud.

Att segla är att utnyttja vindens kraft och att vara känslig för hur den blåser just i dag. Vilket innebär att man är känslig för hur mycket segel man ska använda och i vilken vinkel. Samma resväg kan bli två helt olika segelfärder beroende på att vinden ligger på från olika håll. Samma lyhördhet talar Jesus om i dag när han säger *”Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte övervinner er.”*

Ibland är ljuset en symbol för sanningen. Ska man alltid tala om hela sanningen? Ibland är det rätt tid att stå upp och synliggöra sanningen, dessa händelser rapporteras som nyheter i våra medier. Ibland ska man tiga och verka för att sanning och rättvisa skipas på annat sätt. Detta lyfts fram som den rätta vägen så ofta att man ibland kan få uppfattningen att det alltid ska vara så. Men utifrån 1900-talets historiska händelser vet vi att det är oerhört viktigt att höja rösten i rätt tid för människors skull, för kvinnors och mäns okränkbara värde. Tystnaden kan vara förödande för väldigt många ja t.o.m. för alla inblandade i ett sammanhang. Men ofta är det viktigare att verka i de små sammanhangen för värdefrågorna, i hemmen och i samhället.

Jesus säger: *”Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte övervinner er.”* Ofta handlar det om att ”vara och göra” i olika sammanhang, att inte fuska i vardagen. Ibland handlar det om att höja rösten, skapa uppmärksamhet och som ledare eller visionär.

”Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte övervinner er.”

I dag firar vi mässa här i kyrkan. Kristus är mitt ibland oss, Med andens vind blåser Kristus på oss genom bibelorden, genom sången och musiken, genom gemenskapen och bönerna och genom mässan. Och i våra egna livsresor som både du och jag gör, så blir samma sträcka så olika därför att våra liv är olika, tidsandan är olika och Gud vill leda oss, med sin ande. I detta sammanhang utmanas vi också att urskilja, det är inte alla vindar som blåser, som är Guds heliga vind. I dopet är vi Guds barn och vi kan känna igen när det som är rätt.

Vandra medan ni har ljuset. Säger Jesus i dagens text. Ställ in ditt fokus, på livets Gud, skaparen, Livets befriare. Ställ in fokus på Frälsaren (Jesus Kristus), och att låta sig fyllas av Guds kraft genom Helig andes vind. Dubbla kärleksbudet är en ledstjärna: Att vi ska älska Gud och andra som dig själv. (förenklat utryckt)

Livet går vidare, det händer hela tiden nya saker i vår värld och i den stora världen. Vi lever därför att Gud vill det och välsignar oss till det. Och vi får be ”Gud du som lät mig födas, hjälp mig nu att leva”. I denna bön, sätts Kristus i fokus. Seglen sätts för andens vind.

I dag är temat: Frälsning, det är ett ålderdomligt ord för räddning. Räddningen är att Gud är med oss genom Kristus. Gud vet genom sin son vad det är att vara människa. Hur små vi ibland kan känna oss och också hur stora vi ibland kan bli. Gud vet också hur vilsna vi kan känna oss. Allt detta som drabbade rådsmedlemmarna och folket i staden när ingen längre vågade stötta Jesus. För ett dygn sedan hade folket hyllat Jesus som konung när han red in i staden Jerusalem. Kommande dag kommer många att rösta för hans korsfästelse. Just denna dag är det i brytningstiden. För människans skull sa Jesus: Vandra i Guds ljus! För vår skull blev Gud människa i Kristus. Relationen är vår räddning.

I dag är det också Fars dag. Kanske ska någon hem och fira detta – kanske ska någon av oss här bli firad. Kanske har du det som jag, ingen kvar i livet, därför att han är död. Vi får också rikta vår hyllning till vår himmelske far, d.v.s. Gud själv. Gud bemöter oss som en ”god” pappa. Och det är rätt att ge Gud vår hyllning i dag. Det är ett sätt att ”vandra i ljuset”. Det där med att kalla Gud för pappa eller far är inte helt enkelt. För en del ger det starka positiva associationer, för andra blir det tomt därför att pappa aldrig var närvarande. Eller blir det en negativ association därför att den egna pappan inte var snäll, helt enkelt.

Vårt förhållande till ordet pappa och far kan vara kluvet och smärtsamt. Men alla goda erfarenheter vi har från vår uppväxt är gåvor in i vuxenlivet. När minnena smärtar oss så får vi lämna dessa sår till honom som kan läka våra hjärtan. Ibland är det både skönt och viktigt att klippa destruktiva band. När bibeln beskriver Gud som vår Far, som till exempel i bönen ”Vår Fader” så är det den positiva och skapande närvaron som vill betonas. Gud som vill ha relation med var och en av oss. Gud som bryr sig om vad som händer i vår värld. Gud som vill dela sitt skapande med oss i något pågående.

I Rom 8:15 läser vi ”*ni har fått en ande som ger er söners rätt så att ni kan ropa Abba! Fader*!” Det är ett glädjerop i tillit. I Kristus återupprättas relationen mellan människa och Gud och det är stort. Det är vårt ljus och det är vårt hopp.

Så hur seglar vi bäst på livets hav? ” Vandra medan ni har ljuset” sa Jesus i vår text – hissa seglen så att Gud kan föra dig vidare. Ljus är där Gud är, där rätt får råda och där

frid värnas. Där läks våra hjärtan, där bli vi hela till att ropa i glädje till vår Gud som är som en god förälder för oss. Räddningen och Frälsningen är Kristus. Kristus som vet hur det är när allt flyter på och samme Kristus som vet hur det är när man är utlämnad och ensam.

en bön och dikt av Eva Olivecrona. (sid 85 i boken: Aldrig mindre än hopp)

Bär mig över djupen - Där jag inte bottnar.

Lyft mig över hinder - Som känns alltför höga.

Håll mig fast och stadigt - Så inte jag går vilse.

Du som lät mig födas - Hjälp mig nu att leva.

Att det händer hela tiden nya saker i vår egna ”lilla värld” och i ”den stora världen”. Vi lever därför att Gud vill det och välsignar oss till det. Vi får be ”*Gud du som lät mig födas, hjälp mig nu att leva*”. I denna bön, sätts Kristus i fokus. Våra inre ”seglen sätts för andens vind”.